

<https://helda.helsinki.fi>

Vi fixar det

Kalland, Mirjam

2020-03-19

Kalland , M 2020 , ' Vi fixar det ' , Hufvudstadsbladet , vol. 2020 , nr. 19.3.2020 , s. 14 .

<http://hdl.handle.net/10138/313465>

Downloaded from Helda, University of Helsinki institutional repository.

This is an electronic reprint of the original article.

This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Please cite the original version.

Vi fixar det

Karin Bojs, Aftonbladet, den tolfte mars: "År 1348 ankom pesten till Florens. Det är utgångspunkten för Giovanni Boccaccios bok Decamerone. Boccaccio konstaterar att Florens snabbt fick ett stort antal självutnämnda experter, "såväl kvinnor som män" som ... "ej någonsin åtnjutit undervisning i läkekonsten".

Just det. Twitter och annan media har översvämmats av goda råd av självutnämnda experter med åtföljande krav på vad regeringen borde förstå att göra. Olika länder har dragit olika slutsatser beträffande läget, vilket har lett till diskussioner och jämförelser mellan olika strategier. I motsats till de självutnämnda experterna har jag tillit till att den samlade expertisen i Finland är kapabel att göra de överväganden som behövs. Och jag avundas dem inte: det är aldrig lätt att överväga mellan Skylla och Karybdis, i det här fallet mellan att lamslå samhället genom att göra för lite, för sent och att lamslå samhället genom att göra för mycket, för tidigt. Jag känner också förtroende för att vår expertis har bekantat sig med de olika kurvor och diagram som så generöst sprids i Twitter och annan media, och dessutom har kunskap i att bedöma deras relevans.

"Vid denna hotbild reagerar en del människor i Florens med att isolera sig... Andra passar på att så mycket som möjligt tillfredsställa sin lust i allt samt le och gyckla med hvad som händer." Aj. Den spiken visste var den tog. En del videor, bilder och kurvor har verkligen frestat mitt sinne för galghumor, och viss känns det skönt att skratta ibland fast jag vet att det här inte alls är roligt. För jag är orolig för mina närmaste, särskilt dom som tillhör högriskgruppen, och det känns ångestfyllt att det där med att ordna familjemiddagar inte låter sig göras.

Och nu är vi i den situationen att skolorna stängs, och då uppstår frågor om hur man ska hantera vardagen. Det viktigaste för barn och unga är att upprätthålla regelbundna rutiner som skiljer vardag från veckoslut, och som skiljer skolgång från fritid. Det är viktigt med måltider, pauser, och utevistelse och för de mindre är det viktigt med lek och högläsning. För oss alla är det viktigt med en tydlig signal när det är dags att avsluta dagens arbete. I ett nötskal handlar det om att upprätthålla positiva rutiner och göra trevliga saker tillsammans.

Ansaret för skoluppgifterna är lärarens, och föräldrarna ska inte tveka att ta kontakt om problem uppstår. För en del barn kan det här vara positivt: de har lättare att koncentrera sig då de jobbar självständigt. Men det finns barn som kommer från familjer som är nedtyngda av multipla problem, och de här barnens situation kan märkbart försämrats då skolan stängs. Därför borde samhällets beredskap inför undantagsförhållanden inbegripa en särskild omsorg gällande barn och familjer i riskzonen med utvidgat stöd i form av familjearbete och hjälp med barnens skolarbete. En kris som den här prövar hela samhällets hållfasthet, men jag är förtröstansfull. Allt tyder på att vi fixar det.